

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 43 Pž-6945/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja, i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R.I.G. TEHNIČKI SERVISI GRUPA d.o.o. u stečaju iz Vukovara, Kudeljarska 4, OIB 18681887593, kojeg zastupa punomoćnik Mijo Kladarić, odvjetnik u Slavonskom Brodu, protiv tuženika NAUTA LAMJANA d.o.o. iz Kali, Vela Lamjana bb, OIB 87200166350, kojeg zastupa po punomoćnik Dajana Bjedov, odvjetnik u Zadru, radi utvrđenja, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zadru, Stalne službe u Šibeniku poslovni broj P-267/2017 od 12. listopada 2018., u sjednici vijeća održanoj 18. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zadru, Stalne službe u Šibeniku poslovni broj P-267/2017 od 12. listopada 2018.

Obrazloženje

Presuda Trgovačkog suda u Zadru, Stalne službe u Šibeniku poslovni broj P-267/2017 od 12. listopada 2018. glasi:

„I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja, kao neosnovan, koji glasi:

„ 1. Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 2.234.804,85 kuna kao tražbina II višeg isplatnog reda.

2. Nalaže se tuženiku Nauta lamjana d.d. Kali Put Vele luke 71, OIB: 87200166350 kao pravnom slijedniku Nauta lamjana d.d. u stečaju da tužitelju R.I.G. tehnički servisi grupa d.o.o. u stečaju iz Vukovara, Gudeljarska 4 OIB: 18681887593 temeljem utvrđene tražbine isplati iznos od 2.234.804, 85 kuna. 3. Nalaže se tuženiku da tužitelju podmiri troškove parničnog postupka prema troškovniku.

II. Dužan je tužitelj platiti tuženiku troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 391.090,00 kuna u roku od 8 dana.“

Protiv citirane presude žali se tužitelj zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže ukinuti prvostupanjsku presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i to drugom sucu jer uređujući sudac nije postupio po uputi drugostupanjskog suda te se može očekivati da bi to učinio i u ponovnom postupku.

Žalitelj prvenstveno ističe da je prvostupanjskom presudom koja je u ovom predmetu bila donesena 6. listopada 2014., tužbeni zahtjev odbijen s identičnim obrazloženjem kao u ovoj presudi, da je u ukidnoj odluci prvostupanjskom sudu naloženo ispitati članove uprave i to na strani tužitelja Petra i Viliya Elkaza, a na strani tuženika Dražena Špinderka, te ih po potrebi suočiti na okolnosti sklapanja ugovora o zakupu brodogradilišta glede sadržaja volje stranaka, te utvrditi činjenicu jesi li radovi na sanaciji brodogradilišta temeljem naloga inspekcije izvedeni, koji i koliko vrijede. Od svega toga sud je saslušao Petra Elkaza i Dražena Špinderka, dok ostale prijedloge smatra odugovlačenjem postupka. Naglašava da je na raspravi svjedoku Špinderku predložen njegov dopis koji je poslao putem elektroničke pošte tužitelju 31. siječnja 2010., čiji je prilog RIG račun za uređenje škvera, koji glasi: „Ovaj račun treba napisati sa 31. 12. 2010.“ Prilikom saslušanja na ovo pitanje i na niz drugih pitanja na saslušanju Dražen Špinderk je odgovorio navodom da ništa ne zna, što je zvučalo vrlo neuvjerljivo i žalitelju je nejasno kako je sud njegov iskaz prihvatio, a nije prihvatio iskaz svjedoka Petra Elkaza koji je dostavio kopiju Anexa ugovora, a original se očito u tijeku primopredaje dokumentacije na gradilištu i kod otvaranja stečajnog postupka izgubio. Ističe i da je u Anexu od 5. rujna 2009. koji je nesporan navedeno da su sve ostale pojedinosti određene u Ugovoru o zakupu brodogradilišta od 22. listopada 2008. s pripadajućim Anexom od 15. srpnja 2010. U vrijeme sklapanja ovih poslova tuženikov zastupnik po zakonu je bio Vili Elkaz, kojeg je sud odbio saslušati na okolnost je li potpisao Anex. Tužitelj ukazuje i na činjenicu da u Anexu od 5. rujna 2009. stoji da se sve ostale pojedinosti određene u Ugovoru o zakupu pogona brodogradilišta od 22. listopada 2008. s pripadajućim Anexom od 15. srpnja 2009. Tužitelj je predložio provođenje građevinskog vještačenja na okolnost vrijednosti izvedenih radova sukladno specifikaciji priloženoj uz sporni račun između ostalog i zato što je, čak i da Anex nije sklopljen, tuženik bio dužan brodogradilište dovesti u stanje u kojem tužitelj može raditi. Kako je sud neopravdano odbio ove dokazne prijedloge, činjenično stanje je ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno i na njega je pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Zahtijeva naknadu troška žalbe u iznosu od 44.921,87 kn.

Tuženik nije odgovorio na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši presudu u pobijanom dijelu sukladno odredbi čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i utemeljena na zakonu.

Presuda nije zahvaćena nekom od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, moguće ju je ispitati i u njoj su sadržani razlozi o odlučnim činjenicama. Neosnovano žalitelj navodi da presuda ima identično obrazloženje kao i prvostupanjska presuda od 6. listopada 2014. i da prvostupanjski sud nije postupio po uputi iz drugostupanjske ukidne presude. Istina, dio obrazloženja u kojem se ukratko iznosi sadržaj tužbe, navoda stranaka i slijed događanja do ukidne odluke se poklapa s obrazloženjem ukinute presude, što je logično, ali je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi, obrazlažući svoj stav o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, za razliku od obrazloženja svoje ukinute presude, utvrdio sve odlučne činjenice i jasno naveo razloge za svoju odluku. Između onog što se u

razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava nema proturječnosti, presuda je donesena sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

Predmet ovog spora je osnovanost tužiteljevog zahtjeva za utvrđenje da postoji njegova tražbina prema tuženiku iz računa broj 104/2010 od 28. veljače 2010. u iznosu od 2.234.804,85 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, koja se sastoji od glavnog duga u iznosu od 1.463.895,19 kn PDV-a koji iznosi 336.695,89 kn, što iznosi ukupno 1.800.591,08 kn, i zateznih kamata obračunatih na taj ukupan iznos od dana dospijeca računa 30. travnja 2010., označenog na računu, do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, što iznosi ukupno 2.234.804,85 kn, te osnovanost zahtjeva za isplatu tog iznosa tužitelju.

Tužitelj u tužbi navodi da mu tuženik navedeni iznos duguje temeljem računa broj 104/2010 od 28. veljače 2010. za izvedene radove temeljem Anexa Ugovoru sklopljenog 15. srpnja 2009., koji je dospio na plaćanje 30. travnja 2010. U spornom računu se pod rubrikom naziv artikla-usluge navodi „radovi izvedeni temeljem Anexa Ugovora o zakupu brodogradilišta od 15. srpnja 2009.“.

Između stranaka nije sporno da su 22. listopada 2008. sklopile Ugovor o zakupu pogona brodogradilišta u mjestu Kali na otoku Ugljanu, dalje Ugovor, da je tuženik uzeo u zakup dio tog pogona, čiju točnu lokaciju su se obvezali detaljno regulirati Anexima, za potrebe izvođenja radova na svakoj pojedinoj platformi (čl. 2.2.). U članku 2.4. Ugovora ugovorne strane su sporazumno konstatirale da se prostor koji se daje u zakup nalazi u stanju prikladnom za obavljanje djelatnosti predviđene predmetnim Ugovorom. Ugovorom je nadalje određeno da će tuženik predmet zakupa koristiti za obavljanje svoje registrirane djelatnosti remonta i popravka bušćih platformi te da će se Anexi ugovora sklapati neposredno prije dolaska pojedine platforme na operativnu obalu brodogradilišta najkasnije 10 dana prije dana dolaska.

Tuženik je u odgovoru na tužbu, u čemu je ustrajao tijekom cijelog postupka, osporio činjenične navode te osnovu i visinu zahtjeva istaknuvši da spomenuti Anex Ugovora od 15. srpnja 2009. nije sklopljen, da je preslika Anexa koja je dostavljena uz tužbu krivotvorena, vjerojatno skeniranjem potpisa i pečata, jer isprava prezentiranog sadržaja ne postoji, navodeći da ne postoji osnova za njegovo izdavanje i da mu taj račun nije ni poznat.

Karticu kupca i račune raznih izvođača upućene tužitelju, čije preslike je tužitelj na ročištu 16. travnja 2012. dostavio u spis kao dokaz da su tužitelj i tuženik poslovali (str. 26.-56. spisa) tuženik je osporio navodeći da uopće nije vidljivo na čemu se ti računi temelje. Kao argument da spomenuti Anex nije sklopljen tuženik navodi i nespornu činjenicu da je tužitelj propustio reagirati na tužnikovu Izjavu o otkazu Ugovora o zakupu od 25. ožujka 2010., koju je dobio preporučenom pošiljkom od 26. ožujka 2010., a u kojoj se između ostalog izričito navodi da se Ugovor otkazuje i zbog nesklapanja Ugovorom predviđenih Anexa.

Tužitelj nije osporio ni tužnikovu tvrdnju da je dobio i prihvatio tužnikovu izjavu od 25. ožujka 2010. kojom mu je zbog neispunjenja ugovornih obveza po čl. 2.2., 5.1., 6.2., 8.1. i 7.1. navedenog Ugovora otkazao Ugovor.

Tuženik je na ročištu 16. travnja 2012. ukazao na sadržaj članka 1. preslike Anexa od 15. srpnja 2009. kojeg je u spis dostavio Petar Elkaz u kojem se nabrajaju radovi koje se tuženik obvezuje izvesti u brodogradilištu uz dogovor da će zakupnik i zakupodavac, ovdje tužitelj i tuženik, najprije zajedno utvrditi troškove koji će nastati, a tek potom pristupiti potrebnim radovima, navodeći da kako ne postoji taj Anex, tako ne postoji ni zapisnik o utvrđenju spomenutih troškova. Tužitelj se na ovu tuženikovu tvrdnju nije uopće očitovao i nije ustvrdio da su se stranke dogovorile o radovima.

Tužitelj je, nakon što je tuženik na ročištu 1. listopada 2012. ustrajao kod tvrdnje da Anex od 15. srpnja 2009. nije sklopljen, izjavio da za ishod ove parnice nisu važni Aneksi Ugovora nego račun koji se temelji na izvedenim radovima, te je na ročištu za glavnu raspravu 1. rujna 2014. predložio izvesti građevinsko vještačenje na okolnost vrijednosti radova iz utuženog računa. Tuženik je na to istaknuo prigovor zastare, ukazavši na činjenicu da je tužitelj u tužbi jasno istaknuo Anex kao osnovu svog potraživanja, postojanje kojeg nije dokazao, a da sada predloženim dokazima pokušava dokazati da bi tuženik prema njemu imao nekakvo dugovanje s osnove eventualnih ulaganja i izvršenih radova, koje činjenice nisu ni navedene u tužbi pa imaju značaj preinake tužbe. Tužitelj je na to jasno i izričito odgovorio da se ne radi o preinaci tužbenog zahtjeva navođenjem nove činjenično pravne osnove, kao ni o zahtjevu za naknadu štete, nego samo o pojašnjenju da je sporni račun izdao na temelju radova koje je izveo na sanaciji nedostataka i osposobljavanju brodogradilišta za zakup, a što je inače bio dužan učiniti tuženik kao zakupodavac, sa ili bez potpisanog Anexa. Osim što je izjavio da se temelje na spornom Aneksu, nije precizirao ni koji su to točno radovi ni kad su izvedeni.

Stoga, s obzirom na to da se tužbeni zahtjev temelji na Aneksu Ugovoru o zakupu, navodno sklopljenom 15. srpnja 2009., prema kojem su stranke dogovorile da će prije izvođenja radova u brodogradilištu zajednički utvrditi troškove tih radova, pri čemu tužitelj nije u spis dostavio izvornik Anexa nego presliku za koju tuženik tvrdi da je krivotvorina navodeći da Anex od 15. srpnja 2009. uopće nije sklopljen, s obzirom na to da tužitelj nije dostavio u spis ispravu kojom su u smislu članka 1. Anexa, prije izvođenja radova, trebali biti utvrđeni troškovi radova i ne navodi da takva isprava uopće postoji, te kako tužitelj nije ni na koji način definirao koji su to radovi na temelju spornog Anexa izvedeni, prvostupanjski sud je, zaključivši da tužitelj nije dokazao da je predmetni Anex sklopljen, osnovano odbio tužiteljev prijedlog za provođenje građevinskog vještačenja, uz obrazloženje da bi time došlo do nepotrebnog odugovlačenja ovog postupka.

Prema odredbi čl. 220. ZPP-a dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke, a sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica. Koje će činjenice uzeti kao dokazane, odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a).

Tužitelj u žalbi neosnovano navodi da je u ukidnoj odluci prvostupanjskom sudu naloženo ispitati Petra Elkaza, Vilija Elkaza i Dražena Špinderka, te ih po potrebi suočiti na okolnosti sklapanja ugovora o zakupu brodogradilišta glede sadržaja volje stranaka, te utvrditi činjenicu jesi li radovi na sanaciji brodogradilišta temeljem naloga inspekcije izvedeni, koji i

koliko vrijede kao i da nije iznio razloge zbog kojih smatra da bi izvođenje ostalih predloženih dokaza dovelo do nepotrebnog odugovlačenja postupka.

Prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude jasno naveo iz kojih je razloga iskazu tužiteljevog zastupnika po zakonu koji tvrdi da je predmetni Anex potpisan, ali da se zagubio, nije povjerovao, a iz kojih je iskazu bivšeg tuženikovog zastupnika po zakonu koji je izjavio da predmetni Anex nije uopće sklopljen povjerovao. Osim što nije dostavio u spis original Aneksa od 15. srpnja 2009., ni stečajni upravitelj tuženika nije u tuženikovim poslovnim knjiga našao tuženikov original Anexa, a tužitelj nije osporio činjenicu da je primio tuženikovu izjavu od 25. ožujka 2010. kojom mu između ostalog zbog nesklapanja Anexa otkazuje Ugovor od 22. listopada 2008. i da se tome nije usprotivio. Prema Ugovoru od 22. listopada 2008. prostor koji se daje u zakup nalazio se u stanju prikladnom za obavljanje djelatnosti, a sporni Anex je sklopljen temeljem primjedbi inspekcija koje su primjedbe i naloge za popravak dale u rujnu 2008., neposredno prije sklapanja Ugovora u kojem je izričito navedeno da se prostor koji se daje u zakup nalazi u stanju prikladnom za obavljanje predviđene djelatnosti. U poslovnim knjigama tužitelja prilikom inspekcijskog nadzora koji obuhvaća razdoblje do 30. travnja 2010. nije zatečen utuženi račun broj 104/10 od 28. veljače 2010.

Osim toga, iz spisa je vidljivo i da je tužitelj uz tužbu dostavio preslike dva različita Anexa, svaki od njih spojen metalnom spojnicom, iako se u tužbi pozvao samo na Anex od 15. srpnja 2009., koji se spominje i u utuženom računu. Radi se o preslici Aneksa od 5. rujna 2009. koji ima na prvoj stranici samo naslov i stranke, na drugoj stranici počinje s čl. 2., 3. i 4. i nema datum (str. 5. i 6. spisa), te o preslici Anexa od 15. srpnja 2009. koji ima na prvoj stranici članak 1., a na drugoj još tri članka i datum 5. rujna 2009. (str. 7. i 8. spisa). Na ročištu 16. travnja 2012., prvom ročištu nakon što je tuženik u odgovoru na tužbu osporio sklapanje oba Anexa, izrazivši sumnju da se radi o krivotvorenim ispravama skeniranjem tuženikovog potpisa i pečata, predloživši da tužitelj dostavi originale, tužitelj je predložio saslušanje svjedoka radi utvrđenja činjenice da su tužitelj i tuženik poslovali i knjigovodstveno vještačenje radi utvrđenja međusobnih potraživanja i dugovanja, a nije naveo da ne posjeduje njihove originale niti je osporio tuženikovu tvrdnju da se radi o krivotvorenim ispravama. Na istom ročištu tuženik je ustvrdio da ne postoji ni zapisnik o utvrđenju troškova iz članka 1. Anexa od 15. srpnja 2009., koji je prema Anexu trebao prethoditi radovima, što ukazuje da ne postoji ni taj Anex, na što se tužitelj nikada tijekom postupka nije očitovao. Na ročištu 1. listopada 2012. tužitelj je prvi put naveo da ne posjeduje originale Anexa.

Prema odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

Ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8. ZPP-a) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a. ZPP-a).

Po ocjeni ovog suda, prvostupanjski sud je osnovano odbio kako tužiteljev prijedlog za provođenje građevinskog vještačenja, tako i njegov prijedlog za saslušanje svjedoka Vilija Elkaza radi utvrđenja činjenice da je kao tužiteljev tadašnji predsjednik uprave potpisao sporni Anex.

Naime, s obzirom na sve gore spomenute činjenice koje je prvostupanjski sud utvrdio, naročito imajući u vidu da tužitelj nije osporio tuženikovu tvrdnju da ne postoji isprava o zajednički utvrđenim troškovima radova koja je trebala prethoditi radovima iz utuženog računa, odnosno da stranke te troškove nisu utvrdile jer sporni Anex koji to predviđa nije sklopljen, s obzirom na neuredne isprave koje je tužitelj dostavio uz tužbu i na činjenicu da tužitelj nije ni u tužbi ni tijekom postupka do zaključenja glavne rasprave precizirao koji su radovi predmet utuženog računa, ovaj sud je mišljenja da eventualna izjava Vilija Elkaza kojom bi potvrdio tužiteljevu tvrdnju da je potpisao sporni Anex ne bi bila dokaz da je tužiteljev zahtjev prema tuženiku osnovan.

Kako dakle tužitelj ni po ocjeni ovog drugostupanjskog suda nije dokazao da u odnosu na tuženika postoji njegova tražbina u iznosu od 2.234.804,85 kn kao tražbina II višeg isplatnog reda, utemeljena na Anexu Ugovoru sklopljenom između stranaka 15. srpnja 2009., iz čega bi proizašla osnovanost tužiteljevog zahtjeva da mu tuženik navedeni iznos plati, tužiteljeva žalba je odbijena kao neosnovana i pobijana presuda je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a potvrđena, uključujući i odluku o parničnom trošku protiv koje tužitelj nije iznio konkretne prigovore, a koja je donesena na temelju odredbe čl. 154. st. 3. i 155. ZPP-a, detaljno obrazložena i pravilna.

Zagreb, 18. veljače 2020.

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović

Broj zapisa: **17894-2432e**

Kontrolni broj: **01eec-b6746-46678**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=LIDIJA TOMLJENović, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.